

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mieli parapijiečiai,

Kai šv. Velykų ryto aušra suspindės mūsų padangėje, kai bažnyčių varpai paskelbs Prisikėlimą – Kristaus pergalę, chorai kartu su angelais giedos džiaugsmingą „Aleliuja!“ Tegul ir Jūsų širdys pabunda naujam gyvenimui su Kristumi. Jo Dieviškoji šviesa tenušviečia Jūsų sielų tamsiausius kampečius, ižiebia tikėjimo, vilties ir meilės žiežirbas, kad taptute naujais žmonėmis Kristuje, gyventute Dievo bei žmonių meile ir lauktute Dievo karalystės.

Klebonas dekanas V. Grigaravičius

AMŽINOSIOS MEILĖS RANKOSE

Visų bažnyčių varpais skambanti šv. Velykų rytą Dievo meilės saulė kaip niekada sušvinta visu ryškumu. Kaip nuostabu atsidurti meilės pilnose Dievo rankose! Taip jauku! Dievas tiesia rankas į mus, Jo avis, per Jėzų Kristų, per Jį įeina į mūsų gyvenimą “ir niekas jų neišplėš iš Tėvo rankos” /Jn 10,29/. Ši ranka sugeba išlaikyti. Tai nepaprasta ranka. Tai vinimi paženklinta ranka, tiesiama mums iš Golgotos. Jėzus niekada mūsų neapleidžia ir arčiausiai būna tada, kai mums sunku.

Tad atiduokime Jam savo gyvenimą ne tik ši šventą rytą. Kiekviena diena įgaus amžinybės spindesį ir taps švente, jei leisime Dievo šviesai apšviesti mažus ir didelius kasdienius įvykius. Tada viską su-

gebėsime pamatyti iš dangiškos perspektyvos ir mūsų širdis užlies jaukumas, ramybė. Tada kiekviena diena bus gera, nesvarbu, kokia ji būtų. Juk turime gyvą, prisikėlusį Viešpatį: “Aš esu Pirmasis, ir Pasakutinis, ir Gyvasis” /Apr.1,17-18/.

Mes daug ko nepajėgiamė ir norime sulaukti pagalbos iš Dievo. Jis ateina ir paliečia mūsų gyvenimą, padeda išspręsti visas problemas. Jo galios neaprečia joks protas. Tik mūsų netikėjimas gali ieškoti Jo galios ribų. Ateikime pas Dievą tuščiomis rankomis, Jis jas pripildys, nes Jam viskas įmanoma. Paprašykime Jo padėti našta, kuri mums pasidarė per sunki.

Mes neišvengsime problemų, taip pat nepajėgsime suprasti, kad sunkumai gali

išeiti į naudą. Mes įpratę bedarbybę, ligą, nelaimingą meilę laikyti nelaimėmis. Dievas mus veda ne aplinkiniu keliu, bet nuostabiai tiesiai per sunkumus į pergalę. Įvertinkime ne patį įvykį, bet tai, kur jis veda. Atminkime, kad Dievas blogį gali paversti gėriu. Išmokime pažinti Dievo kelius bei mintis ir nepamirškime, kad kasdien esame Dievo mokykloje. Tik amžinybėje suprasime, ką gera davė daugelis gyvenimo sunkumų.

Tad dėkokime Dievui už viską, šlovinkime Jį už kiekvieną Jo prisilietimą prie mūsų gyvenimo ir nepamirškime: nesvarbu, ką atneš rytoj, dvasines audras ar ramybę, esame Dievo rankose – amžinosios Meilės rankose.

Adolfa Daukšienė

Sekmadienio katechezė

Pradedame naują laikraščio rubriką, kuri padės mums geriau suvokti, permąstyti ir išgilinti tikėjimo tiesas, tapti sąmoningesniais katalikais.

TIKĖJIMO DORYBĖ

Tikėjimas, kaip teologinė dorybė, yra pritarimas apreikštoms biblinėms tiesoms ir doktrinoms, kurias Bažnyčia dogmatizuoja. Dar daugiau – tikėjimas yra asmeninis susitikimas su Dievu. Tai nėra santykis su daiktais, bet ryšys su asmeniu.

Šv. Rašto, Senojo Testamento, supratimu, tikėjimas – tai pil-

nutinis ryšys, pasitikėjimas Sandoros Dievu, tvirtas Jo žodžio laikymasis. Naujajame Testamente tikėjimas – tai Kristaus pripažinimas Mesiju ir Dievo Sūnumi, Jo skelbiamos išganymo žinios priėmimas bei žmogaus klusnumas ir asmeninis nusilenkimas Dievui, pasitikėjimas Juo. Bažnyčios mokyme tikėjimas – tai visiškas žmogaus atsidavimas Dievui, sutikimas su apreikštąja doktrina.

Teologų skiriami šie tikėjimo matmenys:
- apreikštų tiesų žinojimas bei išpažinimas;

nukelta į 2 psl.

- klusnumas Dievui bei asmeninis susitikimas su Juo.

Tikėjimas yra Dievo Žodį ir valią priimančio žmogaus pasitikintis atsidavimas Jam. Tai pagrindinis žmogaus nusiteikimas Dievo atžvilgiu. Žmogui Dievas apsiereiškia tiesiogiai: Jis atiskleidžia per biblinį apreiškimą, kurio viršūnė yra Jėzus Kristus ir Jo mokymas. Krikščioniškasis tikėjimas – tai žmogaus įėjimas į išganymo istoriją, kurią Dievas pradėjo Abraomui, tęsė per jo palikuonis ir pabaigė Jėzuse Kristuje. Tikintysis tiesiog susilieja su Kristaus asmeniu ir sako: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2,20). Tikėjimas yra Dievo laisvai dovanojama dovana, tačiau ir pats žmogus turi savo pastangomis atsiverti išganančiam žodžiui. Taigi, tikėjimo aktas yra Dievo ėjimas žmogaus link, bet ir laisvai apsisprendžiančio žmogaus ėjimas pasitikti Viešpaties.

Kiekvienas žmogus, būdamas Dievo kūrinys, yra pavaldus Dievo reikalavimams. Todėl žmogus turi nuolat rūpintis savo tikėjimu, jį palaikyti. Čia labai svarbus yra atvirumas Dievui maldoje. Krikščioniško tikėjimo atžvilgiu pati svarbiausia pareiga – gyvenimas pagal Kristaus ir Šv. Rašto mokymą. Kiekvienas krikščionis turi bent tiek žinoti apie savo tikėjimą, kiek būtina jo krikščioniškam gyvenimui. Jam turi būti žinomi šie pagrindiniai dalykai:

- apaštalų tikėjimo išpažinimas – „Credo“ (bent jau pagrindinės tiesos);
- „Tėve mūsų“;
- Dešimt Dievo įsakymų;
- pagrindiniai Bažnyčios įsakymai;
- sakramentai.

Labai svarbu suprasti šių tiesų prasmę, o pažinus šias pagrindines tikėjimo tiesas labai svarbu jas nuolat gilinti. Toles-

niam tikėjimo pažinimui svarbiausia yra malda ir tikėjimo tiesų apmąstymas. Kita svarbi tikėjimo maitinimo priemonė – gyvenimas kartu su Bažnyčia, liturgijos bei sakramentų šventimas.

Dievo ir artimo meilė reikalauja išpažinti tikėjimą išoriškai. Žmogus privalo dalytis savo tikėjimu su kitais, kad Dievo karalystė augtų ir būtų išganyti kiti žmonės. Taip pat yra pareiga neišsiginti savo tikėjimo, skleisti jį toliau. Kiekvienas krikščionis turi dalyvauti evangelizacijos darbe pagal savo sugebėjimus, galimybes, charizmines dovanas bei pašaukimą.

Tikintysis turi nuolat gilinti savo tikėjimo žinias, kad netaptų bejėgis prieš tuos prieštaravimus, kurie kyla iš antireliginės aplinkos. Kadangi apreiškimą žodį saugoti ir skelbti Kristus patikėjo Bažnyčiai, tikintysis turi priimti Bažnyčios mokymą ir paklusti jam, kai ji autentiškai skelbia apreiškimą tiesas. Mokačiosios Bažnyčios autoritetas apima visą apreiškimo turinį ir tiesas, kurios tiesiogiai ar netiesiogiai liečia tikėjimą ir moralę. Bažnyčia turi neklystančią mokomąją galią, „kuri siekia tiek, kiek ir dieviškasis Apreiškimas“ (LG 25).

„Kristaus mokinys turi ne vien saugoti tikėjimą ir juo gyventi, bet dar jį išpažinti, drąsiai liudyti ir skleisti: „Visi turi būti pasirėngę išpažinti Kristų žmonių akivaizdoje ir eiti paskui Jį kryžiaus keliu, lydimi persekiojimų, kurių Bažnyčiai niekada netrūks ta“ (LG 42). Tikėjimas be darbų yra negyvas, tikėjimas be vilties ir meilės dar nesuvienija visiškai tikinčiojo su Kristumi ir nepadaro gyvu Jo kūno nariu. Tarnystė ir tikėjimo liudijimas yra būtini išganymui: „Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, ir aš jo išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje“ (Mt 10,32-33).

Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas Vytautas Grigaravičius

Jauno žmogaus apmąstymai minint Lietuvos valstybės atkūrimo dieną

LAIŠKAS TAVO SAŽINEI

Lietuviais esame mes gimę, tačiau ar verti jais būti?..

Ar susimąstome, kokios priežastys verčia žmones palikti gimtąją protėvių žemę ir vykti į svetimas šalis? Kodėl šiuolaikinis žmogus tarsi atsimuša į buitinių problemų sieną? Kodėl daugelio svajonėse pinigai yra ta varomoji jėga, suteikianti neribojamą pirkimo laisvę?.. Pirkti tai, kas galbūt niekuomet neatneš, nesuteiks nei meilės, nei šilumos, nei gerumo, nei tiesos... Juk tikrosios žmogiškosios vertybės (tai, kas žmogų taurina, suteikia garbės) yra nenuperkamos. Tai kodėl atsisakome tikrosios savo laimės? Kodėl tautos gerovės pergalė tampa beprasmė? Teisingai... Juk aklas net brangiausio perlo nepastebi.

Paklauskite savęs: “Kodėl tūkstančiai lietuvių pateko į mirties nagus gelbėdami tai, kas jiems lyg ir neatnešė materialinės naudos?” Pabandykite atsakyti į šį klausimą.

Daugelis tik gūžčiosite pečiais ir bandysite ką nors pateisinamo atrasti. Bet atsiras ir tokių, kurie ilgai nesvarstę supras. Šių žmonių gyslomis tekėjo patrioto, laisvės šauklio kraujas. Savo rankomis jie kūrė milžinišką laisvės tvirtovę, kad užkirstų kelią neigiamai kitų tautų įtakai. Jie norėjo išsaugoti tai, ką nuo neatmenamų laikų kūrė, puoselėjo ir saugojo protėviai. Jie buvo pasiryžę atiduoti viską dėl savo, lietuvi, gerovės. Jie didvyriai, vertybių tobulumu ir siekiais pakilę aukščiau nei kiti. Jie – tai žemė, kuria vaikštai, kalba, kuria kalbi, duona, kurią valgai, vanduo, kurį geri. Jie – Lietuva. Tad visi Jiems turime nusilenkti.

Tačiau net pasitaikius progai parodyti pagarbą narsiems tautos kariams, ja nepasinaudojame, paleidžiame pavėjui. Maža to. Imame griauti gyvybės kainą kurtas tiesas. Neįmanoma gyventi be keiksmažodžių, nevaldomos ir nepažabo-

jamos agresijos, chuliganiško elgesio, anglišku ar rusišku išsireiškimu? Neįmanoma kovota veltui? Neįmanoma aukojamasi todėl, kad vėliau viskas būtų sunaikinta? Neįmanoma narsi širdis, nepabūgusi ginklo, plėkė tik šiaip sau? Neįmanoma garbinga siela nusileis menkystei ir nepagarbai? Neįmanoma nėra žmonių, kurie siektų amžinosios ir taurios sielos šviesos?

Tad sustok ir pagalvok, ar tikrai esi lietuvis? Elkis taip, kad būtum doras lietuvis. Tapk tuo, kas tau lems vietą ir garbingą gyvenimą po Lietuvos saule.

*Kauno “Saulės” gimnazijos
1 b klasės gimnazistas Julius Gerulis*

Redakcijos prierašas. Dėkojame Julijui ir jo mokytojai, gimnazijos direktorei Aldonai Selienei, sutikusiems išspausdinti šį dvasingą rašinį. Tikimės, kad gimnazijos moksleiviai sutiks dažniau bendradarbiauti bei džiuginti mūsų laikraščio skaitytojus.

Lietuvos gyvenimo aktualijos

ŠEIMOS INSTITUCIJOS KRIZĖ XXI AMŽIUJE

2005 m. vasario 25 - 27 dienomis Vilniuje įvyko metinė Lietuvos šeimos centrų konferencija "Šeima XXI a.: iššūkiai ir tendencijos". Konferencijoje, kurioje dalyvavo 200 žmonių, buvo priimta ši rezoliucija.

Konferencijos "Šeima XXI a.: iššūkiai ir tendencijos" REZOLIUCIJA

Per 15 atkurtosios Nepriklausomybės metų Lietuvoje nepavyko suformuoti ir įgyvendinti šeimai palankios politikos. Kelia susirūpinimą sumažėjęs gimstamumas, didelis skrybų skaičius ir kiti požymiai, liudijantys, kad santuoka, kaip institucija, išgyvena krizę. Šiandien nekritiškai kalbama apie "naujos šeimos modelius", mėginama naujai apibrėžti, kas yra santuoka, tačiau tokios pastangos tik gilina akivaizdžias visuomenės sanklodos problemas. Mėginimai nutolti nuo pamatinės sampratos, kuri nusako dviejų skirtingų lyčių asmenų, dovanojančių save vienas kitam išskirtiniu būdu be laiko išlygų, sąjungą ir bendrystę, gausina dviprasmybes ir kelia sąvokų sumaištį. Net oficialiuose dokumentuose imama kalbėti apie vadinamuo-

sius "naujus šeimos modelius" – antras, trečias santuokas, "vieno gimdytojo šeimą", "de facto sąjungas" ar net homoseksualią šeimą. Esame įsitikinę, kad tokios "korekcijos" tradicinės šeimos atžvilgiu gali sugriauti šeimą, kuri, kaip teigia Lietuvos Respublikos Konstitucija, yra valstybės pagrindas.

Tradicinė šeima yra pranašesnė už visus tariamus "naujus šeimos modelius", nes tik ji garantuoja kartų kaitą visuomenėje, teigiamai veikia šalies ekonominius procesus. Tik tradicinėje šeimoje vaiko vystymasis yra saugus, sukuriama sąlyga bręsti visavertei asmenybei. Raginame atsakingas valstybės institucijas plėtoti šeimai palankią politiką, o žiniasklaidą – skatinti teigiamą požiūrį į tradicinę šeimą.

Mes prašome LR Seimą išspręsti jau metus visuomenės keliamą klausimą dėl Baudžiamojo kodekso normų, sudarančių sąlygas nebaudžiamam nepilnamečių (nuo 14 m.) seksualiniam išnaudojimui bei tvirkimui.

Prašome atsakingų valstybės institucijų užtikrinti, kad žiniasklaida laikytųsi "LR nepilnamečių apsaugos nuo neigiamos viešosios informacijos poveikio įstatymo" 4 straipsnio. Nepilnamečiai turi būti atriboti nuo erotinio pobūdžio informacijos, kai "skatinamas lytinis geismas, rodomas lytinis aktas, jo imitacija ar kitoks seksualinis pasitenkinimas, lytiniai organai, seksualiniai reikmenys". Deja, su šia ir kita minėtame įstatyme įvardyta neigiamą poveikį nepilnamečių vystymuisi darančia viešąja informacija mūsų vaikai neribotai susiduria prekybos centruose, spaudoje, televizijoje bei radijuje.

Kviečiame įstatymų leidėjus, valdžios institucijas ir visus sąmoningus piliečius sutelkti jėgas gerinant šeimos ir vaikų padėtį Lietuvoje.

*Posėdžio pirmininkas Algis Petronis
Redakcinės komisijos pirmininkė
Violeta Valantiejūtė*

Vaizdelis

MANO GYVENIMO VELYKOS

Koks nuostabus šv. Velykų laukimas gamtoje! Vis sninga ir sninga. Pavasario šviesa susilieja su baltu sniegu, net akys įskausta nuo baltumos. Didžiulės pusnys viliote vilioja.

Kartą, išėjus po vakarinių šv. Mišių, didžiuliais dribsniais baltos snaižės maišė dangų su žeme. Nemažas būrys tikinčiųjų greit išsisklaidė į visas puses, gatvėje neliko nė vieno žmogaus, o man nesinorėjo eiti namo. Pasijutau tarsi vaikas išmestas į baltą erdvę. Bridau didžiausiomis pusnėmis, griuvau ir kėliausi, ir vėl griuvau, kėliausi, kol visiškai netekau jėgų. Tuomet lėtai pasukau link namų.

Prieš akis iškilo tolimos vaikystės vaizdai, kai nuo ryto iki vėlaus vakaro bastėmės kaimo apylinkėmis, prasimanydami pramogų. Mėgstamiausias užsiėmimas buvo, pamenu, leistas nuo jaunų berželių viršūnių. Susirasdavome aukštai ant kalno augantį berželį, užsirepečkodavome į jo viršūnę ir leisdavomės žemyn į nuokalnės pusę. Nenusakomas jausmas! Vieną sykį man pasitaikė per kietas kamienas, viršūnę nulūžo ir aš iš pakankamai didelio aukščio kritau žemyn. Netekau sąmonės. Visi vaikai išsigandę išsilakstė, liko tik viena mano sesė. Ji budėjo ir laukė. Nežinia, kiek gulėjau be gyvybės ženklų, o sesei atrodė, kad labai ilgai. Atsigavau, pajutusi švelnų kažkieno prisilietimą. Nuo galvos iki kojų perėjo švelnus šiurpulis. Atsimerkusi pamačiau dideles išsigandusias sesės akis, kurios nejudėdamos žiūrėjo į mane. Man sujudėjus, ji pašoko, tačiau pargriuvo, vėl kėlėsi ir vėl krito, taip keletą kartų, mat nuo ilgo sėdėjimo buvo sustingę kaulai. Kai pakilau eiti, svaigo galva, kojos pynėsi, o sesė džiaugsmingai šaukė: "Valio! Ji gyva! Ji atsikėlė!"

Jei tais laikais būčiau skaičiusi Evangeliją ir suvokusi Velykų šventės prasmę, sakyčiau, kad mudvi išgyvenome tikrąją Prisiškėlimo šventę. Šis nuotykis mūsų mamytei iki šiol yra paslaptis, kaip daugeliui skeptikų Kristaus Prisiškėlimas dar vis yra mistika, nesuprantama nesuvokiama liūdna pasaka.

Miranda

Prisiminimai apie bažnyčios istoriją

PRAEITIS PRAĖJO, VIZIJA IŠSIPILDĖ

Labai noriu aprašyti praeitį, kuri labai glaudžiai susieta su gražia ateitimi – dabartimi.

1956 m. pradėjau dirbti neseniai įsteigtos Kauno radijo gamyklos trečiajame aukšte, kur buvo IV televizorių programų perjungimo blokelių surinkimo ir derinimo cechai. Patalpa ilga, labai šviesi, tačiau joje daug švilpimo, drebėjimo, lituoklių dūmų ir derinimo aparatūros cypimo. Tame ceche dirbo apie 400 darbuotojų trimis pamainomis. Pirmajame ir antrajame gamyklos aukštuose buvo mechaninis ir galvaninis cechai, o ketvirtajame aukšte - gamyklos administracija su direktoriumi inž. p. Didžiuliu. Man teko dirbti kontoros darbuotoja, o visuomeniniais pagrindais buvau Radijo gamyklos medicininės civilinės

tarnybos viršininke, kūriau pirmą gamyklos Raudonojo kryžiaus organizaciją. Žiemą ir vasarą, 5 val. ryte, tekdavo iš Šančių važiuoti į Žaliakalnį.

Civilinės tarnybos pratybos vykdavo ant stogo, 26 m aukštyje, gėrintis Kauno miesto panorama. Vieną kartą užlipau laiptais, padarytais iš lentų (prikaltų skersinių pagaliukų) į bokštą, kuriame stypsojo tik vertikalus pagalys – išniekinto Kryžiaus liekana – dabartinės Prisiškėlimo šventovės kryžių bokšto viršūnėje. Net Garliava, Karmėlava matėsi... Buvau jauna, todėl į bokštą įlipti, įveikti 70 m aukštį nebuvo sunku.

Dirbdama ceche vis bandžiau išsivaizduoti, kaip čia turėtų atrodyti pradėta ir nebaigta statyti bažnyčia, kurios statybai skirtus ženklelius "Plytas" pirkau. Darbu nesibodėjavau, dirbau su noru ir su keistu jausmu, kad esu numatomos bažnyčios patalpose, ir puoselėjau slaptą norą – atsidurti toje patalpose jau kitomis aplinkybė-

mis. Bet tai buvo tik mintimis įgyvendinama svajonė...

Ir štai, praėjus 55 metams, aš toje patalpoje – Kristaus Prisiškėlimo šventovėje. Realybe virto svajonė. Negaliu aprašyti euforinio jausmo, kada pirmą kartą – per šv. Velykų šventę – atsidūriau tame didingame, baltame, dar statomame pastate. Neapsakomas jausmas, nes didingumas ir gražumas slėgė taip, lyg būtum staiga atsidūrusi karalių rūmų pokylių salėje...

Aš negaliu atsistebėti kun. V. Grigaričiaus gražiu ir sodriu balsu mokant tikinčiuosius giesmių, šeiminingišku rūpesčiu, kad nebūtų purvinamos ar vašku aptaškomos grindys, kad kuo daugiau būtų sėdimų vietų. Jauku ir miela tokioje šventovėje melstis Dievui, prašant palaimos gyvenimui ir dėkojant žmonėms bei kunigams už jų pastangas ir darbus, atstatant mūsų didžiausią, išsvajotą, perėjusią „Kryžiaus kelius“ Šventovę.

Irena Karkauskaitė - Karalkevičienė

*Parapijos įvykių atgarsiai***LIETUVOS PREZIDENTO ALEKSANDRO STULGINSKIO 120-ŪJŲ GIMIMO METINIŲ MINĖJIMAS**

Kauno miesto bendruomenė vasario 26 d., 10 val., rinkosi į Tautos šventovę, kur šv. Mišias, skirtas prezidento A. Stulginskio 120-osioms gimimo metinėms paminėti, aukojo arkivyskupas S. Tamkevičius, mons. L. Vaičiulionis, kun. K. Abrasas.

Šv. Mišių aukoje dalyvavo dabartinis Lietuvos prezidentas V. Adamkus su žmona, Seimo pirmininkas A. Paulauskas su žmona, Kauno meras A. Garbaravičius su žmona, Seimo, vyriausybės ir Kauno m. savivaldybės atstovai. Šv. Mišiose taip pat dalyvavo A. Stulginskio vardą turinčių mokyklų - Kauno miesto ir Šilalės rajono, Kaltinėnų vidurinės ir Kretingos rajono Jokūbavos pagrindinės mokyklos - direktoriai, mokytojai, mokiniai. Jie aktyviai dalyvavo liturgijoje, skaitė skaitinius, nešė atnašas.

Homilijoje arkivyskupas S. Tamkevičius paminėjo prezidento A. Stulginskio nesavanaudiškus nuopelnus, nuoširdų darbą, rūpestį paprastais Lietuvos piliečiais. Jis sakė: "Jei papasakočiau A. Stulginskio istoriją, tai būtų puiki homilija, nes Jo gyvenimas buvo Evangelijos

liudijimas. Viešpatie, jei mes bent 10 tokių valdžios vyrų būtume turėję, tai ne tik Europoje, bet ir visame pasaulyje garsėtume, nes A. Stulginskiui rūpėjo ne savo kapšą prisikrauti, o Lietuvos prisikėlimas ir klestėjimas. [...] Ir koks paradoksas: už kruopštų darbą, pasiaukojimą liaudžiai, ta pati liaudis jį nuteisė 25-iems metams katorgai. Ačiū Dievui, po tirono mirties išbuvęs Sibiro lageriuose 15 metų, grįžo į Tėvynę".

Baigdamas homiliją arkivyskupas pakvietė melstis už Lietuvą, už vienas kitą. Šiandien reikia ne piktų žodžių, ne kritikos, o gerų žodžių ir gero pavyzdžio. Manau, kad teisingi arkivyskupo žodžiai privertė susimąstyti ne tik valdžios atstovus, bet ir susirinkusią inteligentiją.

Įdomus sutapimas – šis minėjimas vyko Prisikėlimo bažnyčioje, o šios parapijos kunigas V. Brusokas paskutinis bendravo su Prezidentu, kai 1969 m. rugsėjo 22 d. pavakare slapčiomis buvo pakviestas suteikti jam Ligonio Patepimo Sakramentą Kauno klinikoje.

B. Vasylienė

"TĖVE MŪSŲ"

Kovo 6 d. į tradicinę sekmadienio popietę susitikti su tikybos mokytoja V. Tamošauskyte susirinko nemažas būrelis tikinčiųjų. Vyko "Tėve mūsų" maldos pristatymas.

Apžvelgėme atskiras "Tėve mūsų" maldos frazes. Tikintieji aktyviai dalyvavo: išsakė ne tik savo mintis, bet ir pateikė klausimų kiekvienos maldos frazės apžvalgai. Suvokėme, kad "Tėve mūsų" maldos žodžiai nėra labai paprasti, juose iš tikrųjų slypi

neapsakomai gili prasmė, jie turi didžiulę reikšmę ne tik religijos, bet ir istorinės bei kultūrinės plotmės požiūriu. Malda išreiškia tą pačią Jėzaus malda, kurią Jis kalbėjo Tėvui aną paskutinį vakarą prieš savo kančią: "Kaip Tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse" (Jn 17,21).

Šią malda kalbėjo ir kalba ištisos tikinčiųjų kartos. Žmonės šiais žodžiais reiškė ir reiškia savo tikėjimą, rasdami vilties šaltinį. Pirmieji prašymai mus kreipia į Dievą dėl Jo paties,

meilei būdinga galvoti apie Tą, kurį mylime. Šie prašymai stiprina mūsų tikėjimą, pripildo mus vilties, uždega meile. Kiti keturi prašymai išsako mūsų lūkesčius. Jie kyla iš mūsų pačių ir rūpi mums dabar šiame pasaulyje.

Baigiantis susitikimui keletą minučių skyrėme bendrai maldai, padėkojome Dievui už šiuos gražius susitikimus ir norą juose dalyvauti. Po to palinkėjome vieni kitiems geros dienos ir iki greito susitikimo.

V. Tamošauskytė

REKOLEKCIJOS TAUTOS ŠVENTOVĖJE

Rekolekcijos prasidėjo kovo 11 d. 10 val. šv. Mišiomis, skirtomis pamąstymui apie mūsų Tėvynę, jos laisvę ir nepriklausomybę. Jas aukojo vyskupas J. Preikšas, kartu su juo koncelebravo vyskupas R. Krikščiušas, Kauno arkivyskupijos klebonai, patarnavo Vilniaus kunigų seminarijos klierikai, giedojo Arkikatedros choras.

Vyskupas J. Preikšas homilijoje pabrėžė, kad mažos tautos neša didžiausią priespaudą. Ne išimtis ir Lietuva. Mūsų tautą vieni laisvino, kiti vadovavo, o mes visada likdavome vergais. Per Dievo malonę Lietuva patyrė du stebuklus – Vasario 16-ąją ir Kovo 11-ąją. Dabar belieka laukti trečio stebuklo – išsivaduoti iš vidinės vergijos, iš nuodėmių vergijos, kuri supančiojo mus ir neleidžia jaustis tikrai laisvais. Kas nuritins nuo mūsų krūtinę šį sunkų akmenį?

Kovo 12 d. 10 val. šv. Mišias aukojo klebonas V. Grigaravičius, kuris homilijoje kvietė giliau pažvelgti į save, atsikratyti šmeižto, melo, prasimanymo nuodėmių. Kaip galima išbūti šv. Mišiose, priimti Švč. Sakramentą, o po 10 minučių išėjus rašyti bjauriausias žinutes į mobilųjį telefoną?

Vakare 17 val. vyko Atgailos pamaldos, kurias vedė Karmelitų bažnyčios klebonas kunigas E. Jotkus. Išaiškines svarbiausias atgailos dalis, kunigas pakvietė įsigilinti į save, permąstyti nuodėmes ir nuoširdžiai atlikti atgailą. Tinkamai pasiruošti išpažinčiai padėjo kun. E. Jotkaus vardijamos galimos klaidos.

Pirmašias rekolekcijų šv. Mišias 18 val. aukojo mons. A. Jagelavičius. Šiam vakarui labai tiko Evangelijos skaitinys apie Lozorius prikėlimą iš numirusių. "Kiekvieną žmogų galima prilyginti Lozorui, - kalbėjo monsinjoras homilijoje, - nes kiekvieną mūsų slegia nuodėmių ak-

muo. Nuristi akmenį, atraišioti raiščius, vadinasi, išsivaduoti iš nuodėmių pančių".

Kovo 13 dieną šv. Mišias aukojo Panevėžio miesto generalvikaras kun. teol. dr. R. Pukenis. Poetiškai ir pakiliai skambėjo homilijos, kurios kvietė Tėvynės meilei. "Jau greit švėsime mūsų valstybės tūkstantmetį. Šviesi valanda Lietuvai buvo karaliaus Mindaugo krikštas. Jis suvienijo sulipdė Lietuvą po gabaliuką, tačiau baisus lietuvių pavydas visą laiką graužia, žudo mūsų tautą. Vėliau Vytauto laikai. Vytautas buvo giliai tikintis. Pirmiausia apsikrikštijo dėl politinių sumetimų, o vėliau statė bažnyčias, garbino Dievą. Kristaus meilė yra valstybės, šeimos, bet kurios bendruomenės pagrindas. Jo meilė nesuvokiama, jis mokė mus mylėti Dievą. Čia prasideda Tėvynė. Mylėdamas Kristų, aš labiau myliu savo Tėvynę Lietuvą, man svetimas kosmopolitizmas," – kalbėjo kunigas.

Į rekolekcijų poetiškų homilijų pynę gražiai įsiliejo Vilniaus mišraus choro "Dobilas" atliekama Th. Dubois oratorija "Septyni Kristaus žodžiai" (meno vadovė ir dirigentė G. Vaišnoraite). Nuostabūs oratorijos garsai, puikūs atlikėjų balsai nukėlė sielą beveik 2000 metų atgal, atgaivino Kristaus kančios vaizdus, kurie žadino, ragino, kvietė dėkingumui, nuolankumui ir begalinei meilei.

Rekolekcijos baigėsi šv. Mišiomis, kurias aukojo klebonas V. Grigaravičius. Maldos, skaitiniai, kunigo R. Pukenio homilija, aukojimas nuostabiai persipynė su Graudžiais verksmais, Švč. Sakramento pagarbinimo procesija, Kryžiaus garbinimo pamaldomis. Viena moteris, eidama iš bažnyčios, ištarė: "Jaučiuosi prisotinta maldų, giesmių ir meilės"...

B. Vasylienė

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)200883

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis